Знаєте, чого одна курочка вдягнена у рябеньке платтячко, друга – у жовте, третя – у біле, інша – у чорне, а півники завжди у барвистому вбранні? Не знаєте?

Якось курка нанесла яєць і висиділа аж десятеро курчат. Такі вже вони гарненькі, м’якенькі, геть-чисто у білому пуху. Рано-вранці квочка вивела своїх малят на подвір’я. А на подвір’ї всі стежки були обсаджені квітами. Цвіли там і купчаки, і чорнобривці, і флокси, і настурція, і троянди, і айстри, і ромашки. Яких там тільки не було квітів! І червоні, і жовті, і білі, і сині, і оранжеві. Такого дива на своєму короткому віку курчата ще не бачили.

Найхитріше курчатко звернулося до матері-квочки:

– Матусю, що це таке гарне?

– То, дитинко, квіти.

– Де вони тут взялися? – запитало друге курчатко.

– Бабуся посадила.

– А хто така бабуся? – запитало третє курчатко.

– Вона старенька і дуже ласкава. Скоро її побачите, вона вам пшонця винесе.

– А що таке пшонце? – запитало четверте курчатко.

– То дуже смачна їжа. Від пшонця ви будете швидко рости.

– А навіщо нам рости? – запитало п’яте курчатко.

– Щоб бути такими, дітоньки, як я.

– А навіщо нам бути такими, матусю, як ви? – запитало шосте курчатко.

– Щоб яєчка, дітоньки, нести.

– А навіщо яєчка нести? – запитало сьоме курчатко.

– Щоб квочкою стати.

– А навіщо квочкою бути? – запитало восьме курчатко.

– Щоб маленьких курчаток висидіти.

– Яких курчаток висидіти, матусю? – запитало дев’яте курчатко.

– Таких, дітоньки, як ви.

– І вони будуть такі, як ми? – здивувалося десяте курчатко.

– Такі, дітоньки, такі,— щасливо квоктала квочка.

Курчата дуже зраділи цьому і почали весело гратися. Коли маленькі вдосталь награлися, то захотілося їм пити. Підбігло двоє курчаток до ромашок і побачили на білих пелюсточках крапельки води.

– Що це таке прозоре, матусю, що в ньому сонячні зайчики граються? – запитало курчатко.

– То, дітоньки, росичка,— відповіла квочка. – Хто нап’ється з ромашки, в того виросте біле-пребіле пір’ячко, а хто нап’ється росички з настурції чи кульбаби, той матиме жовтеньке пір’ячко. Хто ж питиме

росичку з різних квіток, той вбереться в рябеньке платтячко, як ось у мене. Найкраще вбрання матиме те з вас, котре нап’ється водички із струмка після дощу, коли на небі веселка засяє.

Кинулися курчатка пити росичку з квітів, які кому припали до вподоби.

А одне, найбільшеньке, все поглядало на небо, чи не пливе з моря-океану хмара синя, чи не несе вітер на своїх крилах красуню-веселку.

Таки дочекалося мале. Надвечір темна хмара заховала сонце, почало блискати і гриміти. Скоро й дощ пішов. Тільки впали останні краплі з неба, як у високості з’явилася веселка. Та така яскрава, така різнобарвна, аж очі у себе вбирала. Курчатка побачили веселку і до матері:

– Що то на небі, матусю?

– То веселка, дітоньки, веселка.

Як почув найбільшенький про веселку, притьмом побіг до струмочка, що в’юнився між споришем на подвір’ї, І напився з нього води.

Л найменшеньке курча було дуже неслухняне. Квочка кличе його їсти, а воно тікає у бур’ян, мати просить, щоб воно погрілося у неї під крилом, а воно, хоч і змерзло, та бігає, ніби на нього ґедзь напав.

Гралося те курчатко, гралося, аж доки побачило велику калюжу з брудною-пребрудною водою. Тільки хотіло напитися звідти води, аж квочка як закричить:

– Не пий, не пий, дитино, тієї брудної води, не пий!

– А я хочу! – зухвало вигукнуло курча"-

– Не пий, дитино, бо матимеш таке брудне пір’ячко, як та

вода.

– Ну І хай! – заверещало мале і всунуло дзьобик у калюжу.

Таки напилося курчатко тієї брудної води.

Може, місяць минув з того часу, може, й два, не скажу вам.

Курчата попідростали, у пір’ячко вбралися. Квочка радіє, що діти у неї такі гарні і чистенькі, бо слухняними росли. І біленькі, і рябенькі, і жовтенькі, а півник то такий красень, що ні словами передати, ні пером описати. Як веселка після грози.

Лише одна курочка ніби з болота вилізла. Якась вона брудна,, наче ніколи не вмивається.

Гляне часом вона на своїх сестричок і братика і ледь не плаче: "Чого я матусю не слухала? Навіщо я пила воду з калюжі? Була б і я така гарна, як мої сестрички".